

Noemi Anna Mandysová

Chybíš mi

Text byl napsán na téma „Hranice“ v rámci XX. ročníku literární soutěže Skrytá paměť Moravy 2025/2026. Noemi Anna Mandysová, studentka G4 (šk. rok 2025/2026), získala za svůj text 1. cenu.

Vítr mě bodá do tváří a ve vzduchu už lze cítit přicházející jaro.

Dnes hvězdy sice nevyšly, ale měsíc se chlubí svou bělostí v plné kráse. Koukáš se na něj taky?

Víš, že jeho tmavošedým skvrnám se říká měsíční moře? Kdo ti o nich řekl?

Co jsi obědval? Jíš vůbec?

Je teď příliv nebo odliv?

Chybím ti?

Chybíš mi.

Dnes je to měsíc, co už nespíš po mém boku. Doufám, že tam - ani nevím kde, máš postel s měkkou matrací a pořádnou péřovou peřinou jako od tvé prababi. Chybí mi tvá horká dlaň na mé tváři, když usínám. Chybíš mi.

Myslíš na mě, než zavřeš oči a odcházíš na toulky říší snů?

Ten den jsem přišla z práce rozmrzelá. Šéf po mně vyjel. Prý špatná kázeň. Kdo ví, co tím vlastně myslí. Já, já dělám, co můžu, víš? Já vím, že víš.

Po cestě dokážu myslet jen na jedno, jak mi zvedneš náladu. Myšlenkami úplně jinde, málem narážím do několika lidí. Ty zachmuřené výrazy mě nechápou. Nemají se na co těšit, až překročí prahy svých domů a bytů. Já se mám na co těšit. Na tebe přeci. Zeptáš se mě, proč ten ztrápený výraz. Já ti řeknu o práci.

Obejmeš mě. Nasaju tvoji kolínskou, tu stejnou vůni, kterou nasávám posledních patnáct let. A pak mi dáš pusku na tvář. Řekneš, že šéf je blbej a že se hlavně nesmím přeceňovat (já vím) a pak ještě dodáš něco hrozně vtipného. Oba se budem smát, až nás rozbolí břicho. Milovala jsem tvůj humor. Pořád ho miluju. Chybí mi, chybí mi smát se od ucha k uchu. Chybíš mi.

Říkáš pořád ty svoje vtipy?

Komu?

Vrazila jsem do bytových dveří, smutná, ale natěšená. Na tebe, samosebou.

Dva kroky a vše mi bylo jasné. Něco je špatně. Všechno je špatně.

Neslyším povědomý hlas volat mé jméno na pozdrav. V kuchyni si nikdo nehvzdá. Smráká se a přítmi v pokoji nebylo rozehnáno lampičkou. Mrtvolné ticho mezi bílými stěnami by se dalo krájet.

Najednou mě někdo nebo spíš něco bodá do břicha. Můj vlastní strach. Někdo - něco mi svírá hrdlo. Ty, já, panika? Nevím, co se děje. Mžitky před očima znemožňují pohyb. Chtěla bych udělat krok, vpřed, vzad kamkoliv. Měním se v solný sloup. Šedé kachličky mě studí do obličeje.

Kde jsi? Zvedneš mě? Co se děje?

Chybí mi tvá pevná ruka. Chybíš mi.

Chybím ti?

Bál ses? O mě? O sebe? Aby ti nevpálili kulku do zad?

A co když zásah schytám já?

Kvapně prohlížím pokoje. Ruce se mi třesou, když stisknu kliku.

Třeba spíš? Blbost. Kytičkové povlečení je úhledně ustlané, od rána netknuté.

Možná tě padající vločky vylákaly na procházku. Blbost. Když sněží, nevytáhneš paty z tepla domova.

Překotně otevírám dveře skříní. Co asi hledám, nevešel by ses ani do naší největší almary, svatebního daru od mých rodičů.

Roh skříně, kde jindy sbírají pavučiny tvé běžky, zeje prázdnotou.

Pomalou, ale jistě mi v hlavě začínají blikat varovné signály neonově červenou.

Jak se to mohlo stát. Jak mi to mohlo dojít až teď.

Jak jsi mě mohl opustit?

Víš vůbec, jak mi chybíš?

Udělal jsi to? Zdrhnul jsi? Tam pryč? Za kopečky? Za hranice? Beze mě? Sám? Bez lásky?
Maj to tam hezký? Žije se ti dobře? O samotě?

Žiješ vůbec?

Dýcháš?

Hýbe se tvá hrud' nahoru a dolů, nahoru a zase dolů?

Chybíš mi.

Chybím ti?

Poslední zimu jsme do hor jezdili často.

Lyžovat... A taky na běžky. Ty jsi chtěl trávit zimu aktivně, já chtěla být v tvé společnosti.

Šumava pod sněhovou pokrývkou krásně září.

Žila jsem v přesvědčení, že to byl čas pro nás dva strávený o samotě, jen ty a já a já s tebou.

Lyžování mi nešlo. Ty jsi brázdil sjezdovky.

S vědomím, že jedeš v závěsu, jsem odvážně zrychlovala a nešikovně padala.

A ty jsi mi nabídl pomocnou ruku, rozpaky a stud rozehnal úsměvem.

Kdo nepadá, neposouvá své hranice, vždycky jsi dodal.

Tvůj úsměv mi chybí. Chybíš mi.

Nespadl jsi.

Ani jednou.

Nikdy jsem tě nemusela zvedat.

❤❤ Na běžkách jsi mě musel dohánět. Zlepšoval ses rychlostí blesku. Leželo ti to na srdci, zlepšování.
Potřeboval jsi rychlost. Já nevěděla proč. Domnívala jsem se, že jsi chtěl posouvat své hranice.

A pak jsi své hranice posunul.

O stovky kilometrů.

Jako pára nad hrncem ses vypařil 14. února. Od 14. února jsem se neusmála. Brečela jednatřicetkrát.

O dva dny později, šestnáctého, někdo klepal a zvonil na dveře. Oba víme, koho jsem chtěla v kukátku vidět. Oba víme, že ten tam nestál.

Dva vysokí muži v šedých kabátech, jeden i v buřince. Ten starší očividně denně pečoval o knír, mladší o hladké tváře. Na čele jemné vrásky. Podezřívavé výrazy v očích.

Řekli mi soudružko.

Bývali bychom se jim vysmáli, s našťvaným podtónem v hlase.

Prý jestli vím, kde jsi. Ne, to opravdu nevím. A jestli jsem ti pomohla. Ne, to ne.

Jestli jsi mi něco řekl.

Řekl jsi mi něco? Řekl?

Ne, neřekl jsi vůbec nic.

Ani ses nerozloučil.

Utekli jsi z pekla a mě nechal vařit v kotli. Rozhrnul jsi oponu, oponu ztěžklou, a proklouzl jsi mezi obecnost. Ale nikdo mi nepodržel železný závěs. Kdo jiný, když ty ne. Nechal jsi mě tady, bez šance uniknout.

Už je půlka března. Ve vzduchu jaro. Fialky opojně voní. Chlubí se svou barvou v prasklinách chodníků.

Včera přišlo předvolání. Nikam nejdu.

Když odhrnu záclonu, vždy je zahlédnu.
Opírat se o strom. Sedět na lavičce a číst noviny.
Chodí nakupovat ve stejnou dobu do totožných samoobsluh. Procházíme se ve stejných parcích.
Mají tmavé stíny. Celí jsou tmaví.
Vím, kdo jsou a oni vědí, že já vím.
Všichni něco víme, až nevíme nic.

Chybíš mi?

Chybíš mi.

Ve skříňce nad umyvadlem leží tři lahvičky valia.
Na poličce vedle rádia stojí flašky pravé slovenské slivovice. Domáci.

S tebou neodešly jen běžky, kulich a pletený černý svetr.
Klid, láska a radost tě doprovází. Můj Klid a Moje Láska a Moje Radost. Odešli jste za mé hranice a nechali jste mě tu samotnou.
Chybíte mi. Chybíš mi.

Chci se smát, radovat, bavit, chci milovat a cítit uvolnění.

Chci být zase s tebou.
Uvidíme se brzy?

Na lahvičky sedativ sedá prach. Jsou prázdné, denní užívání je vyčerpalo. Nechce se mi je vyhazovat, ať si tam leží. Já ležím na pohovce a čtu Hrabala.
Léto se chýlí ke konci, rána jsou chladná a v lese už tu a tam spatříte hříbky.
Babí léto klepe na dveře.

Kdo nepadá, neposouvá své hranice.

Za poslední měsíce jsem spadla mnohokrát.
Pořád mi chybíš. Často. Míň častěji přemýšlím, jestli ti taky chybím i já.
Na tom ale vlastně nesejde.

Jednou se potkáme. Možná dnes, možná zítra nebo za dva měsíce. Možná to bude trvat třicet let.
Obdaříš mě úsměvem, který léčí rány a já se zazubím na oplátku.

Mezitím se svět točí dál a my dva s ním. Slunce večer zapadá a ráno se zase vyhoupne za obzorem. V noci ho střídá měsíc, chlubí se svou bělostí a tmavšími měsíčními moři. Koukáš se na něj taky?